

Váróterem a Törött Csonthoz

*Micsoda békesség esetünk okulása!
ülünk, állunk, fekszünk, várunk sorunkra,
levert csapat, nem volt kiért, miért,
hát kínunk kínosabb és megalázóbb
egy egész frontkórháznál,*

*történetünk közönséges, pedig halálos,
ugyanúgy nevetséges, mint förtelmes-árva,
biztosított botok, mankók, csontsin-
evezőink keresztbe, hosszába, leejtve,
jaj, ha még egyszer megbotolnál?*

*akár a múltkor, s megint újra?...
nem mondok semmit, csak mint a fehér szín
kifejezek bizalmas aggodalmat
és hálát, mert ha lovak volnánk,
most ez a váróterem dögkút,*

*függélyesen, nem így földszint vízszintes
lépcső- s küszöbtelen kinyújtva,
a gravitációval talpunkhoz igazítván,
csápolhasson szabadság látszatában
ez a sok átabota, kimarjult,*

*nézdeljük leletünket, régész
vizsgálja így a csontot, nem az orvos,
mi volnánk? inkább kövült liliomszál,
bujdosó kenyérmorzsa, szilva-aszalékból
kibökő mégfeketébb csonthéj,*

*néhány tapadó hasonlattal lezárom
a tünődést, akár a borítékot,
ahogy a gipszkötés, a pólya
egyenlővé havazza jellegünket,
s valami képzelhető öröklét.*

Tarlótűz

*Akár égő csipkebokrot
nézlek a reményt kioltod
mérgeid pokolalja lobbog*

*ez a szülőföldi tarló
hol kaszára járt a sarló
ég mint gyantás deszkapalló*

*helyiérdekű karambol
fakasztol mikor szakasztol
önmagad szüled magadból*

*mert magad vagy az a máglya
világvég metaforája
tűz nyelve tűz füstszakála*

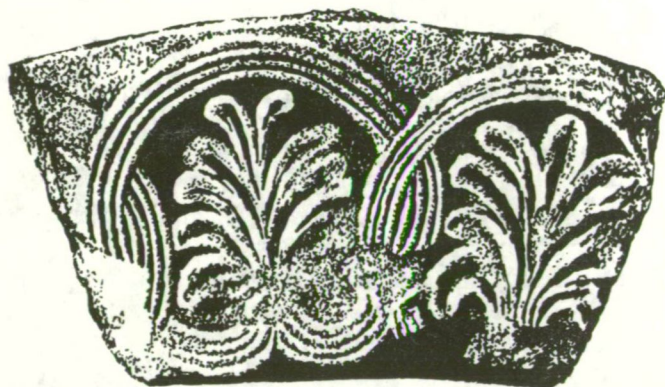
*füstje lényeged salakja
magva trombitád garatja
főpróbát fúj ama napra*

*ezer celziusz forrongás
emészti a dülő hosszát
holnapra az egész ország*

*ma még sült kamillás példa
őrületed martaléka
lőn pokollá a planéta*

*űri krematóriumma
piromán könnyed csorog rá
itt a tücsök sül korommá*

*gyujtogatóid nyugodtak
tűzőr eleme a füstszag
ki engedte meg maguknak ?*

HORNYÁK LÁSZLÓ RAJZA